

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ВИЖДАШЕ
БЪДЕЩЕТО

chitanka.info

Дълъг и труден ден, предполагам, скъпи ми Хорлийнс? Да, не ми отговаряйте, бръчките около очите ви и десетките фасове под парапета говорят сами за себе си. Бихте ли възразили, ако Ви направя малко компания за една-две цигари? Не ми се прибира още... бих искал да подишам малко чист въздух, преди да се прибера в бетонния ковчег, който строителите оптимистично са нарекли „апартамент“, а в действителност представлява няколко десетки кубически метра нажежени газове, затворени между четири стени от нагорещен бетон и топящо се желязо.

Благодаря Ви. Знаех си, че няма да върнете един закопнял за глътка спокойствие старец. Ви сте добър човек, Хорлийнс, въпреки че едва ли го осъзнавате. Много рядко се срещат хора като Вас в наши дни. Ех, спомням си как навремето...

О, вижте, падаща звезда! Проклето дяволско творение... но какво правите, драги ми Хорлийнс? Да не би да си пожелавате нещо? Обезумяхте ли, младежо? Спрете веднага! Спрете, казвам Ви!!!

О, да, повярвайте ми, приятелю. Падащите звезди наистина са творения на Рогатия... или на нещо, което поради липса на други разумни термини наричаме Дявол. Самият аз се сблъсках преди известно време с подобно нещо, драги ми Хорлийнс. Тогава именно се научих да виждам бъдещето...

Смешно ли Ви е, млади човече? Да, колкото и да не Ви се вярва, наистина добих тази дарба — благодарение на един литър руска водка, една падаща звезда и потресаваща липса на здрав разум.

Тогава бях на двадесетина години — зелен и кипящ от енергия като Вас, дълбокоуважаеми младежо... копнеещ да покори света или поне женската му половина... а и плащащата му част в добавка като за начало. Пари и жени, Хорлийнс — колкото и книги да се изпишат за движещите сили на света, в края на краищата всичко след съкращаване на общите знаменатели се свежда до гореизброените две причини.

Една вечер, както си седях кротко на балкона на ергенската ми квартира, поливах обилно поредния отказ на поредната пачавра с поредната бутилка руска водка, когато една от тези падащи гадости проряза хоризонта като радиоактивна плюнка на украински черноработник. Бога ми, не помня какво съм си мислил тогава, но предполагам, че е било нещо от рода на колко хубаво ще е да можеш да виждаш предварително какво ще стане... коя жена ще те отреже, коя

ще ти пусне, коя има баща — полицай и коя — съпруг — каратист... Явно в пиянския ми мозък тези несвързани мисли се бяха преплели в мъгляво, но все пак достатъчно отчетливо желание...

И точно в този момент Негово Рогато Великолепие бе решило да се заслуша.

Вероятно в романтичния Ви младежки дух, Хорлийнс, се оформя апокалиптична картина, продиктувана от холивудските бози, които вие, младите, поемате като тоалетна чиния отпадъци, да ме прощавате за прямотата. Сигурно вече си представяте как съм прибелил очи, как се е чул адски тътен, как съм се затъркалял по пода, а от устата ми са излизали зелени пламъци и виолетови пушеци... Е, в интерес на истината трябва да ви кажа, че гръм имаше, но после се оказа, че съседката от долния етаж пак е успяла да накара микровълновата си фурна да експлодира. Нищо друго обаче не подсказа, че желанието ми е изпълнено. Продължих да пия, докато не заспах на коктейлната масичка.

На следващия ден, когато отидох на работа, разбрах, че вече виждам бъдещето. Не мога да ви опиша с обикновени думи как се чувствах и какво точно ставаше в главата ми. Предполагам, че човек трябва да е добър писател, за да може да открие точните изразения за точните събития... Аз обаче за жалост бях обикновен banker, така че не мога да удовлетвори любопитството Ви. Най-доброто, на което съм способен, е да Ви кажа, че все едно виждах раздвоено. Когато погледнех екрана на компютъра си например, на един слой виждах цифрите и графиките, които ми подаваха колегите, а на друг слой (поради липса на други изразни средства трябва да го нарека така) виждах какви ще са въпросните цифри и графики, но след два месеца, да речем... ако променях ъгъла, под който гледах, двата месеца ставаха две години... или три часа...

Не, невъзможно е. Все едно да се опитваш да обясниш на сляп хуманитарий неевклидова геометрия, и то нагледно.

Да, Хорлийнс, и аз като Вас тогава си мислех, че съм открил Щастието с главна буква — не онези мизерни трохи, които ни пробутва Оня Отгоре, а бурните пенливи струи на Щастието, от които можеш да пиеш с пълни шепи, без да можеш да им се наситиш. Но нали знаете, че всяка монета има две страни?

Колкото повече минаваше времето, толкова повече разбирах как в действителност не съм щастлив.

Защо ли? Поставете се на мое място само за секунда. Да, да, точно така — затворете очи и си представете, че съм аз... Не толкова бързо, младежо — не бързайте да лепвате на лицето си тази глупава усмивка... просто изчакайте малко.

Аха, виждам, че схванахте накъде бия.

Аз наистина виждах бъдещето. ЦЯЛОТО бъдеще. Без изключения.

Гледах красивите жени около мен, а виждах сбръчкани и свадливи баби. Милвах копринената козина на котето си, което ме гледаше с обожание и любов, и виждах мига, в който спира да диша и аз, облян в сълзи, търся в парка къде да го погребя. Вдишвах аромата на цветята на балкона, а смрадта на гниенето им замъгляваше съзнанието ми. Поглеждах небето сутрин, опитвайки се да се зарадвам на красивия залез, а очите ми (или онова, с което ги бе подменил Рогатият) виждаха единствено убийствения черно-син мрак, когато Слънцето умираше след десетина милиарда години и повличаше всичко след себе си в един последен смъртоносен танц на разрушението. Хвърлях поглед към огледалото и вместо себе си виждах там образа на полуразложен скелет, от чиито трошачи се кости висяха парчета кожа с нездрав цвят и окапващи мускули. Гледах бебета, а виждах мъртъвци. Опитвах се да слушам словата на Живота и чувах единствено тропота на копитата на четиримата Конници на Апокалипсиса...

Та кажете, мистър Хорлийнс, къде завършва проклятието и започва благословията на тази моя способност?

Предполагам, не ще намерите отговор на този въпрос. Аз самият го търся вече 40 години и не съм се приближил и на милиметър към разгадаването на мистерията.

Затова, драги ми мистър Хорлийнс, много внимавайте какво си пожелавате, когато видите падаща звезда. Понякога Дяволът слуша. А понякога дори изпълнява желанията ви.

Защото Дяволът, уважаеми Хорлийнс, има наистина дяволско чувство за хумор. Повярвайте ми. Убедил съм се в това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.